

sluttede med nogle Betragtninger om den Agitation, der af de store Oppositionspartier blev drevet paa *Arbejdsløsheds-spørgsmaalet*. Man ringede med denne Agitation selve Kapitalismens Dødstime ind. »Afskaffelse af Arbejdsløsheden er nemlig Afskaffelse af Kapitalismen, for det betyder Samfundets Regulering i Stedet for Tilbud og Efterspørgsel. For det privatkapitalistiske System er Arbejdsgivernes frie Afskedigelsesret en meget afgørende Faktor i meget nær Sammenhæng med Ejendomsretten til Produktionsmidlerne.« Naar Venstre og Konservative da rykkede med denne Agitation ud over Landet, kunde man konstatere, at Socialdemokratiet ikke havde arbejdet forgæves, og at det private Ejendomsretssystem simpelt hen staaer for Fald. »Det er Døds-klokkerne, der ringer for et System, . . . et System, som disse Partier i sin Tid klamrede sig til, medens de nu for en billig Agitations Skyld vil være med til at vise Befolkningen det urimelige i dette Ejendomssystems forskellige Fremtrædelsesformer.«

Brorsen (V.) mindede først om den Uenighed mellem Venstre og Konservative med Hensyn til *Forsvaret*, der i 1929 førte til Venstregeringens Fald. Han troede ikke, at Det konservative Folkeparti ved den Lejlighed havde handlet klogt ud fra et Forsvarssynspunkt; det havde stillet sig gunstigere f. Eks. med Nybygninger til Flaaden, hvis man var blevet enig. Venstre maatte dengang gøre Front til begge Sider, ogsaa til Socialdemokrater og Radikale, som havde Parolen: Jo mindre des bedre og helst ingen Verdens Ting. Nu var Militærudgifterne budgetteret med 71 Mill. Kr., og med Hensyn til det rent økonomiske var der ikke særlig stor Forskel mellem Regeringspartierne og Venstre; men Ordningen af 1937 havde forskellige Mangler, som burde rettes. Forhandlingerne i 21 Mands Udvalget havde ikke bragt mindste praktisk Resultat, hvad Venstre heller ikke havde ventet. Det kunde i øvrigt have sin Betydning at faa at vide, hvad der havde medført Socialdemokraternes ændrede Opfattelse af Forsvarsspørgsmaalet. — Ved Bedømmelsen af *Arbejdsløsheden* var det afgørende den mægtige og fra Aar til Aar voksende Hær af arbejdsløse, og nu ved Regeringens Tiaarsjubileum var det paa sin Plads at stille samme Forespørgsel til Regeringen, som Socialdemokraterne i 1929 havde stillet til Venstres Regering. Der østes Millioner paa Millioner ud til Arbejdsløshedens Nedbringelse, men det var kun et ringe Tal, som derved fik Beskæftigelse. Man kunde kun komme Arbejdsløsheden til Livs ved at skaffe flere Arbejde ude i Erhvervene, og en af Hovedaarsagerne til Misèren var *Landbrugets* svage økonomiske Stilling, da